

## Schéma setkání nad *Christus vivit*

Připravil: P. Mariusz Kuźniar, ředitel Katechetické sekce ČBK

### 9. kapitola „Duchovní rozlišování“

**TÉMA:** Hlubší reflektování života jako příležitost a pomoc v duchovním růstu

#### **CÍL:**

- **DIDAKTICKÝ**

Seznámení s učením papeže Františka z deváté kapitoly dokumentu *Christus vivit*. Přiblížit téma „duchovní rozlišování“.

- **VÝCHOVNÝ**

Pomocí otázek, biblických textů, učení církve ukázat mladému člověku důležitost a význam hlubšího reflektování života (rozum, prozíravost, duchovní rozlišování) pro normální celostní rozvoj lidské osobnosti.

**METODA:** Práce s biblickými texty, sdílení, diskuze.

**ČAS:** 45-60 minut

#### **OBSAH**

|                                    |   |
|------------------------------------|---|
| 1. Modlitba .....                  | 2 |
| 2. Úvod.....                       | 2 |
| 3. Stručné vysvětlení metody ..... | 2 |
| 4. Četba biblických textů .....    | 2 |
| 5. Reflexe nad texty .....         | 3 |
| 6. Čas na sdílení .....            | 4 |
| 7. Závěrečné slovo .....           | 4 |
| 8. Pozvání k diskuzi .....         | 4 |
| 9. Diskuze.....                    | 4 |
| 10. Krátká závěrečná modlitba..... | 4 |

## 1. Modlitba

Spontánní k Duchu Sv. s prosbou o pomoc v otevření se Božímu slovu, o odvalu při vzájemném sdílení a pomoc při úsilí o vydávání věrohodného svědectví o Kristu v každodenním životě.

## 2. Úvod

Krátké představení 9. kapitoly dokumentu o mládeži *Christus vivit*.

## 3. Stručné vysvětlení metody

Setkání bude rozděleno do tří částí. V první části uslyšíme podstatné myšlenky deváté kapitoly „*Christus vivit*“, které nás uvedou do tématu. Druhá část bude mít biblický ráz. Postupně se budou číst biblické texty a bude čas na hlubší osobní reflexi. Po osobní reflexi bude následovat společné sdílení toho, co nás při četbě a rozjímání oslovilo. Třetí část setkání bude časem věnovaným společné diskuzi nad tématem.

## 4. Četba biblických textů

Každý z účastníků má mít k dispozici připravený papír s biblickými texty nebo Bibli, aby měl možnost se kdykoliv do textů podívat:

- a) Flp 2,5
- b) 1Kor 12,4-11
- c) Lk 24,13-35; Lk 2,51; 1Sam 3,1-10

Myšlenky inspirované papežem Františkem k jednotlivým biblickým fragmentům mohou být pomocí pro plodnou reflexi:

- a) *Důležitou otázkou pro každého člověka je otázka: Jak poznat své povolání? Jde tu o smysl mého života před Otcem, který mě zná a miluje. Jde tu o pravý smysl mé existence, kterou nikdo nezná lépe než On. Duchovní rozlišování tomu napomáhá. Je důležitá výchova svědomí, která umožňuje, aby duchovní rozlišování nabývalo na hloubce a rostlo ve věrnosti Bohu. Je to cesta na celý život. Učíme se v něm mít stejné smýšlení jako Ježíš Kristus, osvojujeme si kritéria Jeho rozhodování a záměry Jeho jednání (Flp 2,5). Nechávat se proměňovat Kristem a zároveň zpytováním svědomí ověřovat návyk zběhlosti v dobro – to vše napomáhá k tomu, abychom rostli v ctnosti moudrosti a abychom utvářeli celkový směr života skrze konkrétní rozhodnutí, v pokojném vědomí svých darů a svých omezení. Duchovní rozlišování napomáhá v poznání vlastního povolání. To je úkol, který vyžaduje prostor pro ticho a modlitbu, protože jde o velmi osobní rozhodnutí, které nemůže učinit nikdo z nás. Rozlišování spojené s modlitbou musí vycházet z ochoty naslouchat (Bohu, druhým, samotné skutečnosti, která nás dotazuje stále novými způsoby). Jenom ten, kdo je ochoten naslouchat vytrvale a s pokorou, je ochoten slyšet volání, které boří jeho jistoty, ale které ho vede k lepšímu, plnému životu, který nám chce Bůh darovat. Je nutné si klast otázky nejen ve vztahu k sobě a ke svým sklonům, ale spíš ve vztahu*

*k druhým, s ohledem na ně, aby tak duchovní rozlišování postavilo můj život do vztahu k druhým. Nejpodstatnější otázka je: Pro koho tu jsem? Jsi tu bezpochyby pro Boha. Ale On chtěl, abys tu byl také pro druhé. Vložil do tebe mnoho vlastností, sklonů a charismat, které nejsou pro tebe, ale pro druhé.*

- b) *Při rozlišování svého povolání musíme vědět, že je to volání přítele. Pán myslí na každého jednotlivého člověka jako na svého osobního přítele. Každému dává nějakou milost, charisma, díky kterému může žít svůj život v plnosti (1Kor 12,4-11). Je to dar jedinečného povolání. Je to náročný dar. Je to výzva, je to úkol, je to pozvání k nezištné lásce. Když Pán probouzí povolání, myslí nejen na to, kým jsi, ale na všechno, kým se spolu s Ním a s druhými lidmi budeš moci stát. Ježíš nás zve především k tomu, abychom byli s Ním, abychom se rozhodli Ho následovat, podobně jako je to u přátel, kteří jdou spolu, vyhledávají se a z čistého přátelství se setkávají. Všechno ostatní přijde později.*
- c) *Pokud jsme kompetentní a připravení k tomu, abychom mohli doprovázet mladé při jejich rozpoznávání povolání, tak nesmíme zapomenout na to, že je třeba na prvním místě naslouchat (1Sam 3,1.5–10). Musíme se tomu učit, v hloubce srdce může také promlouvat Pán. To předpokládá tři různé druhy pozornosti. První způsob pozornosti se zaměřuje na osobu. Znamením tohoto naslouchání je čas, který druhému věnuji. Jde o to, aby druhý cítil, že můj čas patří bezpodmínečně jemu, čas, který potřebuje k tomu, aby mi mohl sdělit, co chce, aniž bych ho odsuzoval či posuzoval. Podobně naslouchá Ježíš učedníkům jdoucím do Emmauz (Lk 24,13-35). Druhý způsob pozornosti spočívá v rozlišování. To znamená najít správnou míru, v níž člověk odliší milost od pokušení. Zde se musíme ptát, co nám ten či onen člověk přesně říká, co nám chce říct, jak si přeje, abychom událostem jeho života rozuměli. To jsou otázky, které pomáhají k pochopení toho, jak jsou vzájemně propojená témata, která druhým člověkem hýbají, abychom vytušili, jaká je váha a rytmus jeho pocitů, které jsou touto logikou ovlivněny. Je třeba mít odvahu, vnímavost a citlivost, které jsou nezbytné k tomu, abychom mohli druhým pomáhat poznat pravdu, nebo klam. Třetí způsob pozornosti spočívá v naslouchání podnětům, které jsou hnací silou druhého člověka. Zatímco v přítomnosti cítí nebo myslí a v minulosti udělal, je jeho pozornost upřena k tomu, kým by chtěl být. Někdy to vyžaduje, aby dotyčný nehleděl jen na to, co se mu líbí, na svá povrchní přání, ale na to, co je Pánu milejší, na Jeho plán s životem dotyčného, který se projevuje v náklonnosti srdce pod vnější slupkou zálib a pocitů. Toto naslouchání je pozornost vůči poslednímu úmyslu, který nakonec rozhoduje o životě. Jen tehdy se duchovní rozlišování stane mocným nástrojem k tomu, abychom lépe následovali Pána. Když někdo naslouchá tímto způsobem, musí v určité chvíli zmizet, aby nechal druhého jít cestou, kterou objevil (Lk 24,31-34). Musíme uvádět do chodu procesy a doprovázet, nikoli předepisovat cesty. Tyto procesy jsou vždy v osobách jedinečné a svobodné. Každý má svůj čas, svůj Kairos. Ten, kdo chce doprovázet druhé na cestě duchovního rozlišování, je má sám pravidelně praktikovat ve svém životě podle příkladu Panny Marie, která se ve svém mládí vypořádávala se svými otázkami a těžkostmi tím, že „vše uchovávala ve svém srdci a uvažovala o tom“ (Lk 2,51).*

## **5. Reflexe nad texty**

Nyní následuje čas určený na hlubší osobní reflexi.

## 6. Čas na sdílení

Nyní následuje čas určený na vzájemné sdílení. Je dobře, aby se každý z nás podělil s druhými o své úvahy, myšlenky, reflexe. Nic z toho, co uslyšíme, nekomentujeme, neklademe otázky, jen nasloucháme druhým a dáváme prostor bohatství projevů Ducha Sv., který oslovuje každého jinak.

## 7. Závěrečné slovo

Každého oslovilo něco jiného a vše, co zde sdílíme, je naším malým svědectvím o Božím působení v nás. Bez praktikování duchovního rozlišování a modlitby se můžeme snadno přeměnit v loutky vydané všanc momentálním nabídkám.

## 8. Pozvání k diskuzi (s případným využitím pomocných otázek)

- Jsem v opravdovém kontaktu s realitou mého života? Neutíkám před ním do virtuálního světa? Neutíkám před lidmi, kteří jsou součástí mého života?
- Umím naslouchat Bohu v modlitbě, druhým, svému srdci?
- Vím, co přináší mému srdci skutečnou radost a co mu naopak působí zármutek?
- Jaké jsou mé silné a slabé stránky?
- Jak mohu lépe sloužit a být užitečný světu, Bohu, církvi?
- Jaké je mé místo na této zemi? K čemu mě zve (povolává) můj přítel Ježíš?

Určená osoba pořizuje zápis z diskuze spolu s odpovědí na položené otázky.

## 9. Diskuze

Diskuzi (debatu) lze ukončit přečtením úryvku exhortace a povzbuzením k tomu, aby si všichni našli čas do dalšího setkání na to, k čemu je vybízí papež František.

*Křesťan nemůže přemýšlet o svém poslání, aniž by jej pojal jako cestu ke svatosti: „Neboť to je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1 Sol 4,3). Toto poslání nachází plnost smyslu v Kristu a lze jej chápat pouze ve vztahu k Němu. Otcovým plánem je Kristus a my v Něm. Jak vědět, zda něco přichází od Ducha Sv., nebo plyne z ducha světa, či ďáblova ducha? Jediný způsobem je rozlišování, které vyžaduje nejenom schopnost úsudku a zdravý rozum. Je to také dar, o který je třeba prosit. Prosíme-li o něj s důvěrou Ducha Svatého a současně se jej snažíme pěstovat modlitbou, reflexí, četbou a pomocí dobré rady, jistě v této duchovní schopnosti porosteme. Ve hře je smysl mého života před Otcem, který mne zná a miluje. Rozlišování tedy vede k samotnému zdroji nesmrtelného života. Nevyžaduje speciální schopnosti, Otec se s potěšením zjevuje pokorným. Rozlišování se nedělá proto, abychom zjistili, co dalšího můžeme vytěžít z tohoto života, ale abychom rozpoznali, jak můžeme lépe plnit poslání, kterého se nám dostalo ve křtu.*

## 10. Krátká závěrečná modlitba

Otče náš, Zdrávas Maria, Sláva Otci... případně spontánní modlitba